

Parlamentet flere beføjelser, men ved at åbne for arbejdet i Ministerrådet og ved at styrke de nationale parlamenter.

Sammenfattende er det vigtigt, at Danmark formulerer en ny europæisk dagsorden, en dagsorden, der satser på integration i bredden, som afviser unionsmodellen og satser på fleksibilitet, som satser på miljø, og som satser på demokrati.

Så til indenrigspolitikken. Da regeringen blev dannet efter valget, gav vi udtryk for, at vi ikke er en del af dens parlamentariske grundlag. Vi accepterede, at den blev dannet, men vi har hverken lod eller del i regeringen, og vi føler intet ansvar over for den.

Udviklingen siden valget har styrket vores kritiske holdning. Under finanslovforhandlingerne valgte den entydigt side til fordel for den borgerlige opposition. Det resulterede i et elendigt finanslovsforlig med forringelser for de arbejdsløse, med forringelser for orlovsordningerne til skade for børnefamilierne og med en reel likvidering af skaldemandmodellen.

Det er vores opfattelse, at det i høj grad var finansmarkedets krav, der skabte denne situation. Med andre ord: at regeringen for at tilfredsstille finansmarkedet følte, at det var nødvendigt at gå til højre om finansloven. Men kan det virkelig være rigtigt, at det er finansmarkedet, der skal bestemme, hvordan den økonomiske politik her i Folketinget bliver ført?

Regeringens valg af side er udtryk for en tiltagende højredrejning i Socialdemokratiet. Den nuværende socialdemokratiske ledelse satser på at placere partiet som et centumparti. Væk er al snakken om demokratisk socialisme og ideer om, at partiet ligger til venstre for midten. Jeg spurgte statsministeren i januar 1993, om Socialdemokratiet fortsat ligger til venstre for midten. Jeg fik ikke dengang noget svar. I dag gider jeg ikke engang stille spørgsmålet, for jeg kender svaret: Det er ikke tilfældet.

Højredrejningen fortsatte under forhandlingerne om de grønne afgifter. Som grundlag for forhandlingerne lå der et udmærket stykke arbejde i den såkaldte Dithmerrapport, men den fik ingen stor betydning. I stedet slog regeringen knuder på sig selv for at tilfredsstille erhvervslivet og de borgerlige partier. Det kom der et stærkt forringet og reduceret forslag ud af.

Når K og V alligevel ikke stemte for de grønne afgifter, skyldtes det ikke velvilje fra regeringen. Det skyldtes, at V og K på forhånd havde bestemt sig for at gå imod. Når vi stemmer for

ved tredjebehandlingen, er det ikke udtryk for begejstring. Hvis regeringen havde turdet lave et forlig med venstrefløjen, var der kommet nogle perspektiver i sagen. Nu kom der i stedet for en forpjuket lovpakke, som ikke engang kan kaldes en reform.

Mønsteret gentog sig omkring lukkelovsforloven. Før den nye lukkelov havde nået at virke, skulle den ændres. Igen lægges der lokkemad ud foran K og V, de spiser maden, men gider ikke engang gøre arbejdet. Vinderne bliver de multinationale selskaber som 7-Eleven, som det vist hedder, taberne bliver de små danske specialbutikker, de almindelige handlende og de ansatte. Det er ikke noget kønt syn, det er en skamlet for folkestyret med den nye lukkelov.

Statsministeren holdt en tale med meget skønmaleri, og han er jo stolt af at være statsminister. Det kan jeg godt forstå, og man kan også se på ham, at han er glad for det. Han sagde, at der ikke er grundlag for pessimisme og klagesang.

Muligvis. Men for en uge siden stod der faktisk 20.000 sygeplejersker her uden for og klagede, der stod en masse sygeplejersker, som var utilfredse med det indgreb i sygeplejerskekonflikten, som regeringen havde gennemført, og hvor konsekvenserne bliver helt uoverskuelige forhold på hospitalerne og i sundhedssektoren.

Mon det flertal, der gennemførte indgrebet i den lovlige sygehuskonflikt, er klar over, at dette indgreb vil give enormt negative konsekvenser for sygehusene? Hvornår bliver et flertal her klar over, at hvis den offentlige sektor skal fungere ordentligt, så forudsætter det, at de offentligt ansatte også har ordentlige løn- og arbejdsvilkår? Det er ikke tilfældet for sygeplejerskerne, det er ikke tilfældet for de ansatte i sundhedssektoren, og derfor var det en utrolig fejl, at man på denne måde greb ind.

Vi har på enkelte områder lavet aftaler med regeringen. Den kommunale udligningsreform var fornuftig, og også på andre områder har vi lavet fornuftige, pragmatiske aftaler. Disse aftaler viser, at venstrefløjen spiller en rolle her i Folketinget, ikke fordi regeringen ønsker det, men fordi det er en nødvendighed.

Men vores samlede vurdering er klar: Socialdemokratiet er gået til højre, og vi har hverken følelse eller ansvar over for regeringen. Det er derfor vigtigt, at der etableres et alternativ til venstre, der står for konsekvent solidaritet, konsekvent økologisk ansvarlighed og en konsekvent politik for udvidelse af demokratiet.